

XXXI.

Argumenta conciliantia efferuntur formulis, quibus vel exprimitur virtus dicentis, vel animo audientis, legentisque imprimitur, vel eius describitur virtus, de quo sermo est, vel generalis sententia de virtute profertur.

XXXII.

Proponemus nunc nobis sententiam: *studendum est academico.* hæc ita enunciatur: *quoniam vitæ academicæ rationem, & Deus & patria & respublica a me exigunt; inde eam non, nisi rebus utilibus atque studiis præclaris, impendam:* hæc equidem formula virtutem dicentis com-
monstrat. Si vero in hunc modum quis dicat: *si vitæ academicæ rationem & Deus & patria & respublica a te exigunt; certe eam non, nisi rebus utilibus atque studiis præclaris impendi fas erit:* hoc locutio virtutem in primis imprimit legenti vel auscultanti. Si præterea hæc ita reddetur: *Atticus vitæ academicæ rationem Deo & publicæ rei reddendam, & propterea vitæ hoc genus non, nisi studiis liberalibus atque rebus utilibus impendendum censebat:* ista formula personæ cuiusdam tertiæ virtutem describit. Denique sententia generalis hæc erit: *quisquis in artium liberalium officinis versatur, is vitæ istius rationem Deo*

H 3

& pa.